

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

Hvězdy v Ostravě

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 07.10.2026 0:00, Datum importu: 07.10.2026 15:20, Zdroj: Patriot program, Autor: T: Petr Broulík F: Česká televize, Roman Vácha, Rubrika: Devadesátky, Strana: 32, Periodicita: Měsíčně, Vydavatel: Magazín PATRIOT, Země: CZ, Plocha: 92746 mm²

Ostrava byla rodištěm i místem, kde vyrůstala nebo začínala řada našich slavných umělců, herců, zpěváků.

Není tedy divu, že si místní novináři nenechávali ujít, když tito herci své rodné město jako místo začátků navštívili. Tito známí a populární lidé pak často na **Ostravu** vzpomínali a prozradili na sebe občas i něco, co v jiných rozhovorech v celostátních časopisech či médiích nezaznělo.

Třeba Ladislav Mrkvička, nejen známý z jedné z hlavních a divácky nejvýraznějších postav-kriminalisty Mirka Stejskala, ale později v roce 2019 třeba i v drsném road movie v roli bývalého politického vězně. Rozhovor s tímto hercem se objevil v roce 1992 v moravskoslezském Večerníku. Ladislav Mrkvička začínal v ostravském Divadle Petra Bezruče, v roce 1992 hrál v Divadle bez zábradlí a s ním účinkoval i na zájezdovém představení v **Ostravě**.

Bez koní a bez zábradlí

Jaké to je hrát znovu v místech, kde jste před lety začínal? Vzpomínáte na **Ostravu**? Zeptal se ho redaktor z **Ostravy**. „Je to zvláštní... **Ostrava** byla silným zážitkem, na který se nedá zapomenout. Na tu partu lidí kolem divadla.

Měli jsme k sobě blíž, v divadle jsme i přespávali a žili jsme naplno jen divadlem. V **Ostravě** jsem potkal i svou první velkou lásku, která znamenala deset let pěkného života,“ svěřil se oblíbený herec. Na otázku týkající se jeho tehdejšího odchodu a odchodu Karla Heřmánka, Pavla Zedníčka a jiných herců z Divadla Na zábradlí a vzniku souboru Divadlo bez zábradlí řekl: „Z Divadla Na zábradlí jsem nechtěl odejít, ale byl jsem donucen. Většina souboru byla donucena, a vlastně to byl akt skrytého násilí. Rozprášení souboru, který patřil k nejlepším v Praze, je podle mého soudu velký přepych a v kulturní politice jej považují za strašnou a nesprávnou věc.“ Redaktor mu připomněl, že jeho život i osoba jsou často spojovány s koňmi. Možná i díky seriálu Dobrá voda, který nyní opět reprizuje Česká televize. Jak na to, aby koně jezdili dostihy a nechodili do salámů? „Lidé se mě stále plají na koně, ale já přeci nejsem jediný herec, který jezdí na koni, i když to tak vypadá. Možná právě díky seriálu Dobrá voda jsem se stal populárním přes koně. Situace kolem koní je nyní velmi těžká a je zapotřebí každého člověka nebo milovníka koní, aby přispěl svou troškou na pomoc. Bude to těžké, protože koně jsou prodělečná záležitost a můžou si je dovolit jen lidé bohatí, nebo z velké lásky. Rozhodně se nedá na koních vydělat a zbohatnout,“ řekl Ladislav Mrkvička.

Prozradil na sebe, že koně dokonce vlastnil, ale v té době už ho neměl. „Nejdříve jsem měl huculského hřebečka a pak plnokrevného vezíra, ale mít při mém povolání dva koně, na to není ani čas ani možnosti. Bylo to krásné období, ale nesmírně vyčerpávající a únavné. Kromě toho to začalo být po finanční stránce neúnosné.“

K Hrušovu měl Bróďa vztah macešský

V MS Večerníku také vyšlo Rozjímání s Vlastimilem Brodským. Když redaktor populárnímu herci připomněl, že se narodil v **Ostravě** Hrušově, a zeptal se ho jaký má vztah k rodnému městu, odpověděl: „No, jaký mám vztah.

Já nevím, jestli se dá o chlapovi říct, že má vztah macešský. Narodil jsem se v Hrušově, to je pravda, měl jsem tam i mnoho kamarádů, moji vrstevníci ale zemřeli až na jednoho,“ posteskl si slavný herec „Jednou se mě někdo ptal, co pokládám za domov. Domov není dán místem, ale tím, kde koho máme, ke komu máme jistý citový vztah. Když jsem se naposledy rozvedl – bylo to před deseti lety – tak jsem si musel zařídít takový byteček a bydlím jsem a bydlím dodnes sám. Nežiju zcela sám, ale bydlím sám. A v tom bytě jsem žil asi pět let, když jsem byl na zkoušce v divadle a uvědomil jsem si, že do toho bytu bude volat Barrandov. A protože v tom bytě zrovna byla paní uklízečka z divadla, tak

jsem si řekl: Já tam teďka zavolám, aby jim řekla, až bude volat ten Barrandov to a to. A šel jsem k telefonu, zvedl sluchátko – a tu jsem zjistil, že jsem zapomněl vlastní číslo. Tehdy jsem si uvědomil, že je to předčasná skleróza. Že to číslo neznám jenom proto, že těch pět let tam nemám komu zavolat. A tak si myslím, že domov je to, kde je někdo, komu tam můžeme zavolat, koho máme rádi a on má rád nás,“ svěřil se.

Ani Lipský filmování jeho dceři nezprotivil

Prozradil redaktorovi i to, že je trochu poznamenaný nečistým svědomím ve vztahu ke svým dětem. V obavě, že jeho dcera Tereza bude v dospělosti herečkou, což ona prý v dětství dávala najevo, poprosili Oldřicha Lipského, aby ji vzal do filmu Až přijdou duchové. „Hrál jsem tam nějakého učitele. Šlo hlavně o to, aby ji zatěžkal celou tou hrůzou filmařiny. A ona skutečně vstávala ve dvě v noci, aby natočila východ slunce o půl páté na jihočeském hradě, a všechno to fungovalo a Lipský věděl, že ji chceme jako vystrašit a odnaučit ji tomu stát se herečkou. Trápil ji tři měsíce – snad jako ostatní děti nebo víc. Po třech měsících přišla a my jsme jí říkali: „To bylo co? To je otrava?“ A ona: „Ano, ale krásné to bylo.“

Čepek nebyl žádný mrzout. Hrozně rád se směju, říkal

Na **Ostravu** vzpomínal v roce 1991 i herec Petr Čepek, nezapomenutelný z filmů Údolí včel, Tři veteráni, Trhák, Petrolejové lampy, Morgiana, Vesničko má středisková. Na otázku, zda se vrací do **Ostravy** rád, odpověděl: „Nejsem původem z **Ostravy**, měl jsem zde angažmá. Bylo to v éře, kdy zde byl režisér Jan Kačer. Nebyl jsem zde ani dvě sezóny, odešel jsem na vojnu a zůstal v Praze. Vracím se sem samozřejmě rád, protože vzpomínám na první angažmá. Navíc mi dalo hodně profesionálně, protože jsem si hodně zahrál,“ svěřil se Petr Čepek.

Redaktor se Petra Čepka zeptal na to, že lidé, kteří ho znají pouze z filmů nebo televize, se domnívají, že vypadá přísně. Je opravdu takový? „Nejsem. Já se hrozně rád směju, zejména tehdy, když je čemu. Na humor mám však vyhraněný názor. Například u představení, které hrají dnes v **Ostravě**, je čemu se smát. Je to komedie par excellence, takže se těším, že dnes uslyším lidi řvát smíchy, a to je vždy krásný pocit,“ řekl Petr Čepek redaktorovi MS večerníku Janu Bartošovi.

Ostrava byl takový „gulášový“ socialismus

Večerník také přinesl rozhovor s bývalým režisérem někdejšího **Státního divadla v Ostravě**, v devadesátých letech hercem a režisérem Stavovského divadla Janem Kačerem. V čase vašeho působení v ostravském Divadle Petra Bezruče stáli lidé před pokladnou v pětistupech a mnozí dodnes na ty časy vzpomínají.

Jak se na tu dobu s odstupem času díváte?

„To mi velmi lichotí, já bych to tak neviděl.

Samozřejmě, s odstupem let se některé věci idealizují. Když jsme do **Ostravy** přišli, měli jsme velikánské starosti. **Ostrava** je, jak víte, velmi konzervativní a jako taková si nikdy nezvykla, že by tam mohlo být divadel víc,“ odpověděl.

Zavzpomínal, že v době, kdy Jan Kačer do **Ostravy** přišel, byla jedním z mála měst takového „gulášového“ socialismu. „Všechno fungovalo, bylo tam teplo v bytech, jezdily tramvaje, ale lidé měli dost jednosměrné myšlení. Jim vyhovovalo jedno divadlo, jejich divadlo. Takže když jsme přišli do Bezruče, museli jsme se strašně snažit. Dělali jsme všechno možné – od reklamy, Vašek Martinec si vypůjčoval auto a hlasatelsky jezdil po **Ostravě**, takže se nám mnohokrát stalo, že jsme nehráli,“ vzpomínal.

Lidé měli dříve úctu k práci, řekl Jan Kačer

Tehdy ovšem podle Jana Kačera byla trochu jiná doba. „Lidé měli, alespoň se mi to zdálo, úctu k práci. A na tom jsme to divadlo založili. Dřeli jsme od rána do večera a musím říct, že během několika let se situace velmi zlepšila. A pak to bylo dobré, nikdy ale ne úplně třesuté. Hodně nám pomohl rozhlas a snad i televize,“ vzpomínal herec a režisér. „Noviny, ty měly tendenci nás také podpořit. Nyní je mezi novináři tendence, že novináři se chovají jako žárlivci, kteří kopou do mísy s masem, kterým se živí. Mnohý novinář se domnívá, že se předvede jako génius, když setře všechno, co se udělá. Mnoho lidí se staví k minulosti zamítavě a domnívá se, že když Vančura, Nezval, Halas a Seifert byli komunisty, nemají se hrát a kdo tak činí, je pitomec. Tak se do kulturního dění zanáší dost velké napětí.“

Autor fotografie:

Popis fotografie: Ladislav Mrkvička v seriálu Dobrá voda

Hvězdy v Ostravě

Ostrava byla rodištěm i místem, kde vyrůstala nebo začínala řada našich slavných umělců, herců, zpěváků.

T: Petr Broulík
F: Česká televize, Roman Vácha

Není tedy divu, že si místní novináři nenechávali ujít, když tito herci své rodné město jako místo začátků navštívili. Tito známi a populární lidé pak často na Ostravu vzpomínali a prozradili na sebe občas i něco, co v jiných rozhovorech v celostátních časopisech či médiích nezaznělo.

Třeba Ladislav Mrkvička, nejen známý z jedné z hlavních a divácky nejvýraznějších postav-kriminalisty Mirka Stejskala, ale později v roce 2019 třeba i v drsném road movie v roli bývalého politického vězně. Rozhovor s tímto hercem se objevil v roce 1992 v moravsko-slezském Večerníku. Ladislav Mrkvička začí-

nal v ostravském Divadle Petra Bezruče, v roce 1992 hrál v Divadle bez zábradlí a s ním účinkoval i na zájezdovém představení v Ostravě.

Bez koní a bez zábradlí

Jaké to je hrát znovu v místech, kde jste před lety začínal? Vzpomínáte na Ostravu? Zeptal se ho redaktor z Ostravy. „Je to zvláštní... Ostrava byla silným zážitkem, na který se nedá zapomenout. Na tu partu lidí kolem divadla. Měli jsme k sobě blíž, v divadle jsme i přespávali a žili jsme naplno jen divadlem. V Ostravě jsem potkal i svou první velkou lásku, která znamenala deset let pěkného života,“ svěřil se oblíbený herec. Na otázku týkající se jeho tehdejšího odchodu a odchodu Karla Heřmánka, Pavla Zedníčka a jiných herců z Divadla Na zábradlí a vzniku souboru Divadlo bez zábradlí řekl: „Z Divadla Na zábradlí jsem nechtěl ode-

jit, ale byl jsem donucen. Většina souboru byla donucena, a vlastně to byl akt skrytého násilí. Rozprášení souboru, který patřil k nejlepším v Praze, je podle mého soudu velký přepych a v kulturní politice jej považují za strašnou a nesprávnou věc.“

Redaktor mu připomněl, že jeho život i osoba jsou často spojovány s koňmi. Možná i díky seriálu Dobrá voda, který nyní opět reprizuje Česká televize. Jak na to, aby koně jezdili do stihy a nechodili do salámů? „Lidé se mě stále pláží na koně, ale já přeci nejsem jediný herec, který jezdí na koni, i když to tak vypadá. Možná právě díky seriálu Dobrá voda jsem se stal populárním přes koně. Situace kolem koní je nyní velmi těžká a je zapotřebí každého člověka nebo milovníka koní, aby přispěl svou troškou na pomoc. Bude to těžké, protože koně jsou prodělečná záležitost a můžou si je dovolit jen lidé bohatí, nebo z velké lásky. Rozhodně se nedá na koních vydělat a zbohatnout,“ řekl Ladislav Mrkvička.

Prozradil na sebe, že koně dokonce vlastnil, ale v té době už ho neměl. „Nejdříve jsem měl huculského hřebečka a pak plnokrevného vezíra, ale mít při mém povolání dva koně, na to není ani čas ani možnosti. Bylo to krásné období, ale nesmírně vyčerpávající a únavné. Kromě toho to začalo být po finanční stránce neúnosné.“

K Hrušovu měl Bródřa vztah macešský

V MS Večerníku také vyšlo Rozjímání s Vlastimilem Brodským. Když redaktor populárnímu herci připomněl, že se narodil v Ostravě Hrušově, a zeptal se ho jaký má vztah k rodnému městu, odpověděl: „No, jaký mám vztah. Já nevím, jestli se dá o chlapovi říct, že má

Ladislav Mrkvička v seriálu Dobrá voda

vztah macešský. Narodil jsem se v Hrušově, to je pravda, měl jsem tam i mnoho kamarádů, moji vrstevníci ale zemřeli až na jednoho,“ posteskl si slavný herec

„Jednou se mě někdo ptal, co pokládám za domov. Domov není dán místem, ale tím, kde koho máme, ke komu máme jistý citový vztah. Když jsem se naposledy rozvedl – bylo to před deseti lety – tak jsem si musel zařídit takový bytček a bydlel jsem a bydlím do dnes sám. Nežiju zcela sám, ale bydlím sám. A v tom bytě jsem žil asi pět let, když jsem byl na zkoušce v divadle a uvědomil jsem si, že do toho bytu bude volat Barrandov. A protože v tom bytě zrovna byla paní uklízečka z divadla, tak jsem si řekl: Já tam teďka zavolám, aby jí řekl, až bude volat ten Barrandov to a to. A šel jsem k telefonu, zvedl sluchátko – a tu jsem zjistil, že jsem zapomněl vlastní číslo. Tehdy jsem si uvědomil, že je to předčasná skleróza. Že to číslo neznám jenom proto, že těch pět let tam nemám komu zavolat. A tak si myslím, že domov je to, kde je někdo, komu tam můžeme zavolat, koho máme rádi a on má rád nás,“ svěřil se.

Ani Lipský filmování jeho dceři nezprotivil

Prozradil redaktorovi i to, že je trochu poznamenaný nečistým svědomím ve vztahu ke svým dětem. V obavě, že jeho dcera Tereza bude v dospělosti herečkou, což ona prý v dětství dávala najevo, poprosili Oldřicha Lipského, aby ji vzal do filmu Až přijdou duchové. „Hrál jsem tam nějakého učitele. Šlo hlavně o to, aby ji zatěžkal celou tou hrůzou filmařiny. A ona skutečně vstávala ve dvě v noci, aby natočila východ slunce o půl páté na jihočeském hradě, a všechno to fungovalo a Lipský věděl, že ji chceme jako vystrašit a odnaučit ji tomu stát se herečkou. Trápil ji tři měsíce – snad jako ostatní děti nebo víc. Po třech měsících přišla a my jsme jí říkali: „To bylo co? To je otrava?“ A ona: „Ano, ale krásné to bylo.“

Čepek nebyl žádný mrzout. Hrozně rád se směju, říkal

Na Ostravu vzpomínal v roce 1991 i herec Petr Čepek, nezapomenutelný z filmů Údolí včel, Tři veteráni, Trhák, Petrolejové lampy, Morgiana, Vesničko má středisková. Na otázku, zda se vrací do Ostravy rád, odpověděl: „Nejsem původem z Ostravy, měl jsem zde angažmá. Bylo to v éře, kdy zde byl režisér Jan Kačer. Nebyl jsem zde ani dvě sezóny,

Ladislav Mrkvička v seriálu Dobrá voda

odešel jsem na vojnu a zůstal v Praze. Vracím se sem samozřejmě rád, protože vzpomínám na první angažmá. Navíc mi dalo hodně profesionálně, protože jsem si hodně zahrál,“ svěřil se Petr Čepek.

Redaktor se Petra Čepeka zeptal na to, že lidé, kteří ho znají pouze z filmů nebo televize, se domnívají, že vypadá přísně. Je opravdu takový? „Nejsem. Já se hrozně rád směju, zejména tehdy, když je čemu. Na humor mám však vyhraněný názor. Například u představení, které hraji dnes v Ostravě, je čemu se smát. Je to komedie par excellence, takže se těším, že dnes uslyším lidi řvát smíchy, a to je vždy krásný pocit,“ řekl Petr Čepek redaktorovi MS večerníku Janu Bartošovi.

Ostrava byl takový „gulášový“ socialismus

Večerník také přinesl rozhovor s bývalým režisérem někdejšího Státního divadla v Ostravě, v devadesátých letech hercem a režisérem Stavovského divadla Janem Kačerem. V čase vašeho působení v ostravském Divadle Petra Bezruče stáli lidé před pokladnou v pětistupěch a mnozí dodnes na ty časy vzpomínají. Jak se na tu dobu s odstupem času díváte?

„To mi velmi lichoťte, já bych to tak neviděl. Samozřejmě, s odstupem let se některé věci idealizují. Když jsme do Ostravy přišli, měli jsme velikánské starosti. Ostrava je, jak víte, velmi konzervativní a jako taková si nikdy nezvykla, že by tam mohlo být divadel víc,“ odpověděl.

Zavzpomínal, že v době, kdy Jan Kačer do Ostravy přišel, byla jedním z mála měst takového „gulášového“ socialismu. „Všechno fungovalo, bylo tam teplo v bytech, jezdily tramvaje, ale lidé měli dost jednosměrné myšlení. Jim vyhovovalo jedno divadlo, jejich divadlo. Takže když jsme přišli do Bezruče, museli jsme se strašně snažit. Dělali jsme všechno možné – od reklamy, Vašek Martinec si vypůjčoval auto a hlasatelsky jezdil po Ostravě, takže se nám mnohokrát stalo, že jsme nehráli,“ vzpomínal.

Lidé měli dříve úctu k práci, řekl Jan Kačer

Tehdy ovšem podle Jana Kačera byla trochu jiná doba. „Lidé měli, alespoň se mi to zdálo, úctu k práci. A na tom jsme to divadlo založili. Dřeli jsme od rána do večera a musím říct, že během několika let se situace velmi zlepšila. A pak to bylo dobré, nikdy ale ne úplně třeskuté. Hodně nám pomohl rozhlas a snad i televize,“ vzpomínal herec a režisér. „Noviny, ty měly tendenci nás také podpořit. Nyní je mezi novináři tendence, že novináři se chovají jako žárlivci, kteří kopou do mísy s masem, kterým se živí. Mnohý novinář se domnívá, že se předvede jako génius, když setře všechno, co se udělá. Mnoho lidí se staví k minulosti záměrně a domnívá se, že když Vančura, Nezval, Halas a Seifert byli komunisty, nemají se hrát a kdo tak činí, je pitomec. Tak se do kulturního dění zanáší dost velké napětí.“

PATRIOT

program

10
26

ROZHOVORY – AKTUALITY – KONCERTY – DIVADLA – VÝSTAVY – GASTRO – VZPOMÍNKY

02 ME V CURLINGU
Program a rozhovory

20 TOP TIPY
Malý princ

32 DEVADESÁTKY
Hvězdy v Ostravě

Hvězdy v Ostravě

Ostrava byla rodištěm i místem, kde vyrůstala nebo začínala řada našich slavných umělců, herců, zpěváků.

T: Petr Broulík
F: Česká televize, Roman Vácha

Není tedy divu, že si místní novináři nenechali ujít, když tito herci své rodné město jako místo začátků navštívili. Tito známí a populární lidé pak často na Ostravu vzpomínali a prozradili na sebe občas i něco, co v jiných rozhovorech v celostátních časopisech či médiích nezaznělo.

Třeba Ladislav Mrkvička, nejen známý z jedné z hlavních a divácky nejvýraznějších postav-kriminalisty Mirka Stejskala, ale později v roce 2019 třeba i v drsném road movie v roli bývalého politického vězně. Rozhovor s tímto hercem se objevil v roce 1992 v moravskoslezském Večerníku. Ladislav Mrkvička začí-

nal v ostravském Divadle Petra Bezruče, v roce 1992 hrál v Divadle bez zábradlí a s ním účinkoval i na zájezdovém představení v Ostravě.

Bez koní a bez zábradlí

Jaké to je hrát znovu v místech, kde jste před lety začínal? Vzpomínáte na Ostravu? Zeptal se ho redaktor z Ostravy. „Je to zvláštní... Ostrava byla silným zážitkem, na který se nedá zapomenout. Na tu partu lidí kolem divadla. Měli jsme k sobě blíž, v divadle jsme i přespávali a žili jsme naplno jen divadlem. V Ostravě jsem potkal i svou první velkou lásku, která znamenala deset let pěkného života,“ svěřil se oblíbený herec. Na otázku týkající se jeho tehdejšího odchodu a odchodu Karla Heřmánka, Pavla Zedníčka a jiných herců z Divadla Na zábradlí a vzniku souboru Divadlo bez zábradlí řekl: „Z Divadla Na zábradlí jsem nechtěl ode-

jit, ale byl jsem donucen. Většina souboru byla donucena, a vlastně to byl akt skrytého násilí. Rozprášení souboru, který patřil k nejlepším v Praze, je podle mého soudu velký přepych a v kulturní politice jej považují za strašnou a nesprávnou věc.“

Redaktor mu připomněl, že jeho život i osoba jsou často spojovány s koňmi. Možná i díky seriálu Dobrá voda, který nyní opět reprizuje Česká televize. Jak na to, aby koně jezdili dostihy a nechodili do salámů? „Lidé se mě stále pláji na koně, ale já přeci nejsem jediný herec, který jezdí na koni, i když to tak vypadá. Možná právě díky seriálu Dobrá voda jsem se stal populárním přes koně. Situace kolem koní je nyní velmi těžká a je zapotřebí každého člověka nebo milovníka koní, aby přispěl svou troškou na pomoc. Bude to těžké, protože koně jsou prodělečná záležitost a můžou si je dovolit jen lidé bohatí, nebo z velké lásky. Rozhodně se nedá na koních vydělat a zbohatnout,“ řekl Ladislav Mrkvička.

Prozradil na sebe, že koně dokonce vlastnil, ale v té době už ho neměl. „Nejdříve jsem měl huculského hřebečka a pak plnokrevného vezíra, ale mít při mém povolání dva koně, na to není ani čas ani možnost. Bylo to krásné období, ale nesmírně vyčerpávající a únavné. Kromě toho to začalo být po finanční stránce neúnosné.“

K Hrušovu měl Bróďa vztah macešský

V MS Večerníku také vyšlo Rozjímání s Vlastimilem Brodským. Když redaktor populárnímu herci připomněl, že se narodil v Ostravě Hrušově, a zeptal se ho jaký má vztah k rodnému městu, odpověděl: „No, jaký mám vztah. Já nevím, jestli se dá o chlapovi říct, že má

Ladislav Mrkvička v seriálu Dobrá voda

vztah macešský. Narodil jsem se v Hrušově, to je pravda, měl jsem tam i mnoho kamarádů, moji vrstevníci ale zemřeli až na jednoho,“ posteskli si slavný herec

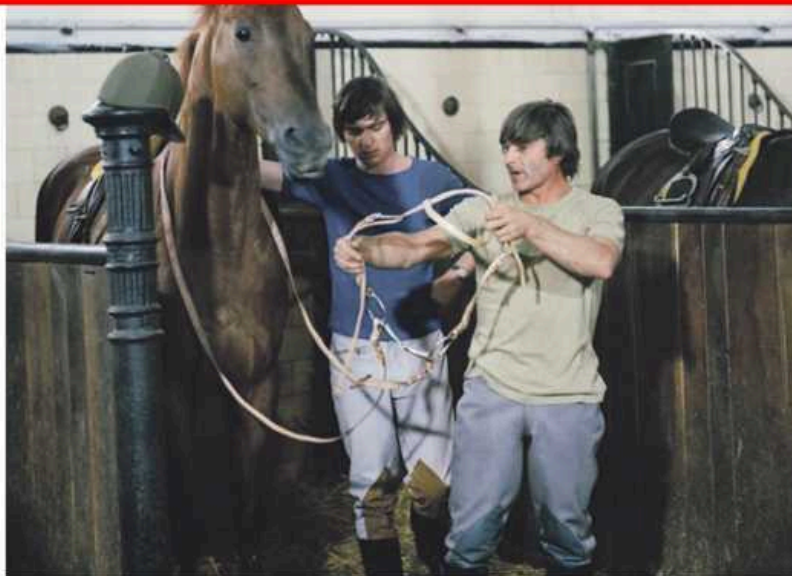
„Jednou se mě někdo ptal, co pokládám za domov. Domov není dán místem, ale tím, kde koho máme, ke komu máme jistý citový vztah. Když jsem se naposledy rozvedl – bylo to před deseti lety – tak jsem si musel zařídít takový bytček a bydlel jsem a bydlím dodnes sám. Nežiju zcela sám, ale bydlím sám. A v tom bytě jsem žil asi pět let, když jsem byl na zkoušce v divadle a uvědomil jsem si, že do toho bytu bude volat Barrandov. A protože v tom bytě zrovna byla pani uklízečka z divadla, tak jsem si řekl: Já tam teďka zavolám, aby jim řekla, až bude volat ten Barrandov to a to. A šel jsem k telefonu, zvedl sluchátko – a tu jsem zjistil, že jsem zapomněl vlastní číslo. Tehdy jsem si uvědomil, že je to předčasná skleróza. Že to číslo neznám jenom proto, že těch pět let tam nemám komu zavolat. A tak si myslím, že domov je to, kde je někdo, komu tam můžeme zavolat, koho máme rádi a on má rád nás,“ svěřil se.

Ani Lipský filmování jeho dceři nezprotivil

Prozradil redaktorovi i to, že je trochu poznamenaný nečistým svědomím ve vztahu ke svým dětem. V obavě, že jeho dcera Tereza bude v dospělosti herečkou, což ona prý v dětství dávala najevo, poprosili Oldřicha Lipského, aby ji vzal do filmu Až přijdou duchové. „Hrál jsem tam nějakého učitele. Šlo hlavně o to, aby ji zatěžkal celou tou hrůzou filmařiny. A ona skutečně vstávala ve dvě v noci, aby natočila východ slunce o půl páté na jihočeském hrade, a všechno to fungovalo a Lipský věděl, že ji chceme jako vystrašit a odnaučit ji tomu stát se herečkou. Trápil ji tři měsíce – snad jako ostatní děti nebo víc. Po třech měsících přišla a my jsme ji říkali: „To bylo co? To je otrava?“ A ona: „Ano, ale krásné to bylo.“

Čepeck nebyl žádný mrzout. Hrozně rád se směju, říkal

Na Ostravu vzpomínal v roce 1991 i herec Petr Čepek, nezapomenutelný z filmů Údoli včel, Tři veteráni, Trhák, Petrolejové lampy, Morgiana, Vesničko má středisková. Na otázku, zda se vrací do Ostravy rád, odpověděl: „Nejsem původem z Ostravy, měl jsem zde angažmá. Bylo to v éře, kdy zde byl režisér Jan Kačer. Nebyl jsem zde ani dvě sezóny,

Ladislav Mrkvička v seriálu Dobrá voda

odešel jsem na vojnu a zůstal v Praze. Vracím se sem samozřejmě rád, protože vzpomínám na první angažmá. Navíc mi dalo hodně profesionálně, protože jsem si hodně zahrál,“ svěřil se Petr Čepek.

Redaktor se Petra Čepka zeptal na to, že lidé, kteří ho znají pouze z filmů nebo televize, se domnívají, že vypadá přísně. Je opravdu takový? „Nejsem. Já se hrozně rád směju, zejména tehdy, když je čemu. Na humor mám však vyhraněný názor. Například u představení, které hrají dnes v Ostravě, je čemu se smát. Je to komedie par excellence, takže se těším, že dnes uslyším lidi rvát smichy, a to je vždy krásný pocit,“ řekl Petr Čepek redaktorovi MS večerníku Janu Bartošovi.

Ostrava byl takový „gulášový“ socialismus

Večerník také přinesl rozhovor s bývalým režisérem někdejšího Státního divadla v Ostravě, v devadesátých letech hercem a režisérem Stavovského divadla Janem Kačerem. V čase vašeho působení v ostravském Divadle Petra Bezruče stáli lidé před pokladnou v pětistupěch a mnozí dodnes na ty časy vzpomínají. Jak se na tu dobu s odstupem času díváte?

„To mi velmi lichotí, já bych to tak neviděl. Samozřejmě, s odstupem let se některé věci idealizují. Když jsme do Ostravy přišli, měli jsme velikánské starosti. Ostrava je, jak víte, velmi konzervativní a jako taková si nikdy nezvykla, že by tam mohlo být divadel víc,“ odpověděl.

Zavzpomínal, že v době, kdy Jan Kačer do Ostravy přišel, byla jedním z mála měst takového „gulášového“ socialismu. „Všechno fungovalo, bylo tam teplo v bytech, jezdily tramvaje, ale lidé měli dost jednosměrné myšlení. Jim vyhovovalo jedno divadlo, jejich divadlo. Takže když jsme přišli do Bezruče, museli jsme se strašně snažit. Dělali jsme všechno možné – od reklamy, Vašek Martinec si vypůjčoval auto a hlasatelsky jezdil po Ostravě, takže se nám mnohokrát stalo, že jsme nehráli,“ vzpomínal.

Lidé měli dříve úctu k práci, řekl Jan Kačer

Tehdy ovšem podle Jana Kačera byla trochu jiná doba. „Lidé měli, alespoň se mi to zdálo, úctu k práci. A na tom jsme to divadlo založili. Dřeli jsme od rána do večera a musím říct, že během několika let se situace velmi zlepšila. A pak to bylo dobré, nikdy ale ne úplně třeskuté. Hodně nám pomohl rozhlas a snad i televize,“ vzpomínal herec a režisér. „Noviny, ty měly tendenci nás také podpořit. Nyní je mezi novináři tendence, že novináři se chovají jako žárlivci, kteří kopou do mísy s masem, kterým se živi. Mnohý novinář se domnívá, že se předvede jako génius, když setře všechno, co se udělá. Mnoho lidí se staví k minulosti zámětaně a domnívá se, že když Vančura, Nezval, Halas a Seifert byli komunisty, nemají se hrát a kdo tak činí, je pitomec. Tak se do kulturního dění zanáší dost velké napětí.“

program → 10/26